

INDIANKLUBBEN i SVERIGE

c/o Bertil Thörn
Bendzgatatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org

kontakt : info@indianklubben.org

Plusgiro: 32 57 43 - 3

tel : +46 42 29 13 61

mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar 22, 2014

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

utgivningsdatum: 2014-09-26

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.

Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

DET DRAR IHOP SIG

Ja, både med det ena och med det andra. Nästa fredag är vi på väg till Karlstad för att träffa gamla och nya vänner. Det ska bli mycket spännande. Jag ser verkligen fram emot den här träffen. Dels för att vi har fått ett så stort gensvar från medlemmarna. Och vi har dessutom lyckats sätta ihop ett program som jag tror kommer att tillfredsställa alla. Mera om det nedan.

Drar ihop sig gör det även på andra plan. Och det kom med en väldig fart. Jag menar höstens intåg. Eller är det bara ett varningsskott. Ska det kanske ändå komma en indiansommar så småningom... eller?

10 000 tranor rapporteras ändå stå vid Hornborgasjön och bara väntar på de rätta vindarna, eller vad det är

som får dem att ta steget. Och småfåglarna i trädgården har plötsligt fått väldigt bråttom att äta upp sig inför de kallare tiderna. Det verkar som att höstrusket kom överraskande för dem också. Men svamparna trivs. I år har vi till och med välsignats med en Stolt Fjällskivling inne i trädgården! Det har aldrig hänt förut.

Min fråga från förra gången om vad den märkliga saprofyten hette som växte på en ekstam i Ramlösaparken, fick aldrig något svar. Den var tydligen lika obekant för alla andra också. Eller är det så att ni också vet mera om indianer än om svampar, liksom jag. Ja, i irlighetens namn ska jag naturligtvis berätta att Lars Grähs ändå hade gjort ett försök att knäcka mysteriet, men ändå inte lyckats helt. Så vi får kanske acceptera att man inte kan veta allt här i livet. Huvudsaken är att man vet en del om indianer!

VINTERTNUMRET AV VÅR MEDLEMSTIDNING

Jag har tyvärr fortfarande inte kommit igång med att skriva den tänkta artikeln om Sand Creek-massakern som vi ska ha i nästa medlemstidning. Och det är inte utan att jag har börjat känna trycket nu. Men samtidigt har det de senaste veckorna tagit en hel del tid att förbereda vårt medlemsmöte i Karlstad. Beträffande artikeln om Sand Creek så har jag trots allt kommit igång med att skumma igenom alla mina böcker och därigenom börjat samla på mig intryck och idéuppslag. Men därifrån till att verkligen börja skriva är tyvärr ett visst steg. Jag lär inte komma igång på allvar förrän vi har klarat av medlemsmötet. Hoppas ändå att vi hinner.

Jag kommer ju att träffa Peter Skogsberg i Karlstad. Peter som har lovat att skriva en avslutande artikel om platsen som den är idag och om den krångliga vägen fram till att platsen så småningom blev utnämnd till "**The Sand Creek Massacre National Historic Site**". Då hoppas jag få en positiv signal om att det arbetet fortskrider som planerat. Vi får ändå hoppas att det inte ska behöva bli några förseningar och att tidningen ska hinna komma ut innan året är slut.

FÖRNYELSE AV MEDLEMSKAP I INDIANKLUBBEN

Det är viktigt att tidningen kommer ut i tid inte bara för löftets och läsandets skull. Vi står då nämligen inför ett årsskifte och det är inte mindre än 85 medlemmar vars prenumeration går ut i och med 2014 och som

alltså ska ha en ny påminnelse om att förnya medlemskapet. Att så många som möjligt gör det är naturligtvis viktigt för vår verksamhets fortbestånd. Samtidigt ser jag, att vi tack vare att vi inte har tappat ytterligare medlemmar sedan föregående år, ändå har en ekonomi i balans. Och jag har inte samma osäkerhetskänsla som jag har haft under några av de föregående åren. Vi ska nog klara oss... Men jag har också börjat tänka i lite andra banor om framtiden. Det tycks ju som att jag blir ett år äldre för varje år som går och nu är det dags igen. Det här har jag aldrig märkt förr. Men numera händer det ju att jag glömmer bort vilket år Red Cloud var född och när striden vid Monongahela var. Och det är ju för bedrövligt! Men det här har jag som sagt var inte märkt så mycket av förut. Så därför har jag gladeligen utlovat en framförhållning och möjlighet för er att försäkra er om tidningsleveranser hela tre år framåt. Jag har i dagsläget alltså påtagit mig ett ansvar för att producera tidningar till och med 2016! (2014 -- 2016). Och vi har medlemmar som redan har betalt för det. Alltså måste jag leverera! Punkt, slut! Så här gäller det att överleva!

Optimistiskt... eller är det bara dumdristiskt? Att det har gått bra så här långt är ju ingen garanti för fortsättningen. Så det känns som att det vore klokt att börja förbereda för andra tider. Man kan ju inte bara vara optimist jämt... även om det brukar hjälpa en del. Och som sagt, när man inte längre kommer ihåg när Red Cloud föddes... då känns det som att krisen närmar sig.

Mina tankar om en lösning på det här problemet är att nu börja gå mot att bara erbjuda ett års abonnemang i taget. Men eftersom vi redan har medlemmar som har betalat till och med 2016, så är det väl rimligt att den här gången erbjuda en möjlighet för de som nu ska förnya att antingen kunna betala enbart för 2015, eller kunna välja ett abonnemang på två år till ett reducerat pris. När vi sedan kommer till nästa års slut så är vi ifatt så att det bara blir möjligt att betala för ett år i taget. En rimlig nedtrappning tycker jag.

Det här betyder också att jag behöver göra om priskalkylen en aning. Som det är idag subventionerar alltså den som betalar bara för ett år i taget den som betalar för tre år på en gång och priset är uträknat som ett uppskattat genomsnittspris för en treårsperiod.

Men vi får se hur jag gör. Ingen vet... när vi kommer framåt juletid så kanske man är så pigg att man utan vidare kan slå kullerbyttor igen och stå på ett ben... Som det är nu klarar man ju knappt att ligga med käpp ens efter att man har ägnat några timmar åt att plocka ogräs i trädgården. Men låt oss hoppas...

MEDLEMSMÖTE I KARLSTAD 4 OKTOBER

Planeringen för vårt medlemsmöte i Karlstad lördagen den 4 oktober rullar på. Det mesta har börjat klarna och anpassningar av program och dylikt börjar falla på plats. Mycket glädjande är det stora gensvar vi har fått. Hela 35 personer har anmält deltagande. Hoppats hade jag naturligtvis gjort, men jag hade nog inte riktigt vågat tro på det fullt ut. Till och med ett par icke-medlemmar har hittat uppgiften och anmält sitt deltagande. Mycket glädjande och stimulerande. Och nu ska vi bara hoppas att det program vi har satt ihop också ska svara upp mot allas förväntningar.

Flera medlemmar, som tidigare inte har varit med varken på våra medlemsträffar eller våra resor, kommer den här gången till Karlstad och jag ser verkligen fram emot att träffa alla. Det är till och med så att man börjar känna för att vi borde ha tagit till mera tid. Som det är nu har vi rutat in i stort sett varje minut av vår samvaro med någon form av aktivitet, medan jag samtidigt gärna skulle velat ha tid att sitta ner med alla, såväl gamla som nya bekantskaper, och bara pratat. Kanske skulle vi någon gång ha ett sådant möte, där vi egentligen inte har något program alls, utan bara sitter ner och utbyter tankar och lär känna varandra mera. Det hindrar ju inte att även ett sådant möte kan ge mycket i form av tips om allt möjligt, böcker, resor, aktiviteter, erfarenheter, ja allt möjligt faktiskt. Plus en trevlig och avslappnad samvaro med likasinnade. Skulle ni vilja ha ett sådant möte någon gång?

Men den här gången blir det alltså ett traditionellt möte, där som sagt var, i stort sett varje minut är inplanerad. Risken är uppenbar att vi ändå inte kommer att hinna med riktigt allt. Vi har nämligen bestämt att vi måste hålla hårt på att allt ska vara avslutat och alla vara ute ur lokalen senast klockan 17.00, för att vi ska hinna med saker som hotellincheckning, och att hinna i tid till den middag, som vi efter diverse turer nu har bokat på sta'n. Vi blev nämligen så många som 24 stycken som ville gå med och äta och det här gjorde att restaurangerna hade önskemål om att man skulle ha klarat av att placera gruppen och tagit upp beställningarna innan den "normala" kundtillströmningen startade. Men det löser vi säkert. Speciell information kommer att skickas ut om förutsättningarna till alla som har anmält att man vill delta i middagen på kvällen.

Som aviserats tidigare inbjuder vi alltså till ett medlemsmöte på Svenska Migrationscentret, Residenstorget 1, Karlstad, lördagen den 4 oktober, 2014. Det blir ett dagslångt program kallat ett minisymposium på temat "**Indianen i ord och bild**". Arrangemanget är ett samarbete med Migrationscentret, vilket innebär att programmet också är öppet för allmänheten. Inträdesavgiften är 30:- SEK, som samtliga måste betala. Alltså även vi medlemmar i Indianklubben. Alla som dessutom har vill hadet har redan bokat lunch och eftermiddagskaffe, vilket kommer att meddelas till Migrationscentret nu på måndag. Så om det är någon som nu i sista stund vill ändra något på sitt önskemål om lunch och eftermiddagskaffe så måste jag ha besked under den kommande helgen.

Med tanke på att vi strikt måste hålla på sluttiden klockan 17.00 har programmet fått lov att anpassas en aning. Risk finns dessutom fortfarande att vi kanske inte riktigt hinner med allt. Programpunkterna som innehåller ett antal kommenterade bildvisningsprogram, alla på temat "Indianen i bild", gäller dock fortfarande, även om vi stugar om ordningen en aning. Mera i detalj ser det nu ut så här:

programpunkt	presentatör
inläpp Svenska Migrationscentret, Residenstorget 1 mellan klockan 10.30 - 11.00	
Se fotoutställning, inkl hantverksföremål (start klockan 11.00)	Claes-Håkan Jacobson
samling i hörsal	
välkomnande, presentation av program	Bertil Thörn
presentation av Indianklubben (ev. slopas)	Bertil Thörn
Presentation av andra svenska "indianfotografer"	Claes-Håkan Jacobson
lunch (45 minuter; cirka klockan 13.00)	
återsamling	
Från Catlin till Terping / indianerna avbildade i konsten	Bertil Thörn
kort paus	
Winter Counts och Ledger Art / indianernas egen bildkonst	Hans-Olof Ohlsson
kaffepaus (30 minuter; cirka klockan 15.15)	
återsamling	
E. S. Curtis fotogärning / indianen i fotografiet	Christer Lindberg
Frågestund och avslutning	Alla

Det här innebär att vi givit lite mera tid åt dessa föredrag, men i gengäld slopat ytterligare ett föredrag som vi hade med i det tidigare schemat. Det föredraget har vi ju då igen till något kommande medlemsmöte.

Jag räknar med att skicka ut ännu ett mail, med de allra sista informationerna och anvisningarna till samtliga någon gång i början av nästa vecka.

Vi vet att några som kommer med tåg från Stockholm inte hinner fram riktigt i tid, men vi ska se till att ni blir inläppta när ni kommer.

Hjärtligt välkomna alla som vill uppleva en dag av gemenskap med likasinnade kring ett intressant ämne.

EN TÄNKVÄRD TEXT FRÅN EN MEDLEM

Från Lasse Evertsson i Haninge kom den här mailtexten:

Följande lilla skrivelse är fragment tagna från mitt senaste sommarmöte hos Frog's familjemedlemmar med flera.

Vi som läser och känner till indianernas problem med de vitas intrång kan nog göra en jämförelse i våra tankar och religionen är en stor del av eländet, ungefär som när de vita ville tränga in i indianernas själar för att få dom att tro på en helt annan gud än deras egna gudar. Liknande religions problem tycks finnas även nu, fast i större skala och från annat håll. Makt och rikedom är naturligtvis en lika stor faktor. Indianerna fick som vi vet verkligen lida när de vita vräkte sig fram för att ta deras land och göra de boende både hemlösa och hungriga och tvingas att tro på fel gud. Likheten är slående om vi jämför dagens situation i världen och vad som hände i indianernas värld under den tid vi kallar pionjärtiden i USA. Om religion, makt och rikedom startar elaka blodiga krig, kan jag tänka mig att det kommer att bli än värre. Indianerna som från början bjöd in de vita för att dela med sig av sin mat och även lät de vita invandrarna bosätta sig i deras land, anade inte då någon större oro. Senare när de vita blev varma i kläderna började längtan efter makt, rikedom och även deras egen religion göra sig till känna. De vita invandrarna tryckte bort indianerna, ungefär som vi gör med snöplogen när vi inte vill ha kvar snön där den har fallit. Resten känner vi till, all snö blev förflyttad för att senare töa bort.

Varför skriver jag om det här? Makt, rikedom och religion har alltid fungerat på samma sätt. De här tre faktorerna gör alltid samma sak, men på olika platser och tider, det bara rullar på.

Vad hände med indianerna efter pionjärtiden? De förflyttades till olika platser, för att senare töa bort.

Kan samma sak hända här? Vem vet, men följ politiken, läs tidningarna och följ nyheterna på tv och gör en egen bedömning.

Vad kommer att hända med indianerna nu? Glädjande nog har det börjat snöa nu och jag tror att den får ligga kvar. Men nysnön, litar aldrig mer på värmen.

De här orden och funderingarna kom fram under mitt senaste årliga sommarmöte hos min vän Frogs familj, släkt, vänner och alla andra.

Ett möte där det talas om moder jord, nuvarande leverne och kommande leverne, klaras inte av på bara någon dag.

Det som jag här har skrivit om (religion, krig, fattigdom och människoförflyttningar mm.) pratades det mycket om.

Mina vänners spontana glädje och gästfrihet är underbar, men ingenting går upp mot när jag får vara med på deras ``tanke resa``.

Efter en lång ``tanke resa`` skall det ätas och lekas med barnen.

En ``tanke resa`` är en resa i nuet tillsammans med verkligheten och en hand vilande på moder jord, som alltid finns med oss.

Om dina frågor ej får några svar under din ``tanke resa``, då har du ännu inte kommit till nuet, ej heller håller du din hand på moder jord.

Efter ett möte där det innehåller ``tanke resor`` känns det som du går på moln, i alla fall tills du kommer till staden för att finna en taxi som tar dig till flyget hem.

(då befinner du dig bland andra typer av moln)

Min lilla skrivelse är kanske inte av intresse för de flesta som bor vårt land, men om du stannar upp i den stressiga vardagen och tänker till... Vad menar han?

Hälsningar

Lasse

MAIL FRÅN CAROL

Jag tänkte att vi kanske kan hinna med ännu en liten vardagsglimt från ranchlanden uppe i Rosebuddalen också från Carol Bailey. Så här skriver hon den här gången:

I'll never forget the first time I milked a range cow. We found a calf that was obviously in trouble up in the hills. His mama was standing beside him trying to get him up but he was too weak. We brought them both in and put them in the heifer barn. I wanted to get some milk down him as quickly as possible because if they don't get colostrum within the first 24 hours of birth, they don't get enough of the antibodies they need to survive and I didn't know how long it had been since he was born. We talked about putting her in the stanchion to milk her but she seemed so concerned about her calf and so gentle, I decided to see how much I could get by with. I gingerly reached under her, expecting her to kick any minute (they pack a hard wallop and could easily break your arm) but she seemed only a little nervous....I slowly started to milk her and she just stood there much to my surprise. When I got a part of a bottle full, I fed the calf who luckily for himself turned out to be an eager eater.

I kept milking her and feeding him for a couple of weeks until he was finally able to get up and eat on his own. It got so when it was time to milk her I'd hear her bawling to me to hurry up!! I called her Big Mama and the day we had to ship her several years later was a sad one.

Most range cows won't let you get even close to them. We've had several cows through the years that were as gentle as Big Mama but many more of them that would just as soon trample you as let you get near their calf. There was another cow that had a calf out behind the house that was blind and every once in awhile he'd get himself in trouble because of it. As soon as he did we'd know because his mother would come up behind the house and bellow at us until someone went down to rescue him from whatever predicament he'd gotten himself into.

Then there was the cow I called Sweetheart. She despised me for some reason. I didn't even have to

go in the corral for her to start stomping and shaking her head...if she'd see me across the lot I'd see her head come up over the corral and she'd be watching me with blood in her eye. Needless to say I stayed away from the corral as long as she was in there.

At the time we had a hired man we called Old Jim who'd worked for us off and on for 30 years. She liked him. He could wander around out there with her and she'd ignore him and glare at me if I was anywhere close. He never moved very fast so it's a good thing she thought he was okay.

Old Jim served on an ammunition ship during the second World War. He was on it much longer than he should have been and ended up in a veterans mental hospital for several years after the war. When he first came to work for us our oldest daughter was a baby and I was scared to death of him. He had what I thought was a wild look about him and he had black hair that stood straight up on his head. I just knew he was going to murder us all in our beds.

It didn't take long to discover he was the gentlest of men. His worst trait was a fear of baths!! He refused to take one unless Jack ordered him to. Since he ate at the table with us that would happen when he got so ripe we couldn't stand him any longer!!

He would wash himself one half of his body at a time and when he was finished usually took to his bed for a week to recover. He said the Vikings never bathed because they thought it weakened their bodies. He believed that.

We find ourselves doctoring cows and calves every year ..in the spring mostly ..for various reasons. Sometimes we used to enlist a friend who had a particular talent. Our dentist brought some tools out to remove grubs from a young bulls back one time....another time a friend of ours who happened to be a nurse among her other talents ,Carol Gordon, came out to set and cast a broken leg on a calf. He had the cast on for several weeks but healed up fine. It was funny watching him try to get used to walking without it on.

Another bull calf we had didn't know how to suck. I never could figure out if he was retarded or brain damaged but he just didn't know how. His mother was another big gentle thing like Big Mama so I would stand the calf up and milk her into his mouth. I did this three times a day for 6 weeks until he finally learned how to suck. It was a glorious day I tell you...my back was beginning to get a permanent bend to it!! He grew up to be a huge nice bull. Luckily it doesn't take too many brains to do the job he had so he got along just fine.

Kor är ju också människor... eller vad säger ni?

NAVAJOINDIANERNA HAR VUNNIT EN FRAMGÅNG MOT MYNDIGHETERNA

I dagens tidningar kan man läsa att myndigheterna har kommit överens med Navajo Nation om en slutgiltig förlikning i ett femtio år gammalt ärende, som handlar om inkomsterna från den mark som Staten, efter att stammen tidigare tvingats avträda land, har förvaltat. Indianerna har ansett att Indianbyråns skötsel av denna mark har varit orationell och att indianerna genom det hela tiden har berövats intäkter som enligt avtalen skulle ha tillfallit dem. Att nu Staten går med på att ersätta Navajo Nation med 554 miljoner dollar (nästan 4 miljarder kronor) får anses som ett erkännande från Statens sida att man i alla år har misskött sitt uppdrag.

Stammens president, Ben Shelly, ser det som en stor seger för stammens självständighet och meddelar att man nu kommer att hålla möten ute i byarna för att besluta om hur de här pengarna ska användas. Men frågan är väl hur mycket som blir kvar sedan alla advokater har fått sitt.

Läs vidare på den här siden: <http://online.wsj.com/articles/u-s-to-pay-navajo-nation-554-million-1411584416>

COLUMBUS DAY BYTS UT MOT URSPRUNGSFOLKENS DAG

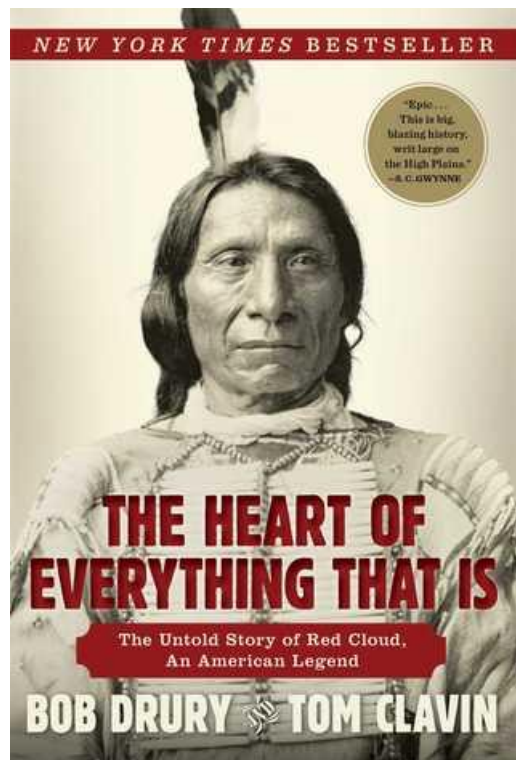
Staden Seattle, Washington State, väntas snart besluta sig för att den andra måndagen i oktober månad i framtiden ska kallas Ursprungsfolkens Dag i stället för, som det har gjorts i övriga landet under långa tider, Columbus Dag.

Bland de indianska befolkningarna har det sedan länge funnits en ilska och ett motstånd mot att hedra erövraren och inkräktaren Columbus med en egen helgdag. Man har sett det här som ytterligare ett sätt att förtrycka landets riktiga ursprungliga befolkning. Nu har tydligen denna protest- och viljeyttring blivit så högljudd, att vissa myndigheter har tagit budskapet till sig och börjar bli villiga att göra något åt saken. Om det här nu blir verklighet, så kommer det att ses som en stor seger för indianerna och som ett bevis på att deras motstånd inte har varit förgäves. Det kommer att bli till en sådan där betydelsefull symbolisk händelse som i sig kommer att ha ett betydligt större värde än den tämligen obetydliga nyttan av enbart namnbytet som sådant på en helgdag kan ha.

Läs mera här: <http://indiancountrytodaymedianetwork.com/2014/09/23/seattle-poised-replace-columbus-day-indigenous-peoples-day-156997>

NY BOK OM RED CLOUD

Precis innan jag skulle skicka det här informationsutskicket kom den. Den nya, tämligen omskrivna, boken om Red Cloud. "**The Heart Of Everything That Is**", av Bob Drury och Tom Clavin, utgiven av Simon & Schuster, New York, i november 2013. (Så den är alltså egentligen redan ett år gammal).

Det blev därför alltför kort tid för att kunna presentera någon egentlig recension av boken. Det får komma i något senare utskick, när jag har haft tid att läsa igenom den.

Men man kan väl mycket kort konstatera, att det ser ut att vara en fin bok, om man ser till det tekniska utförandet. 415 sidor, inbunden, relativt bra papper och ett block mitt i boken med 15 sidor svart/vita bilder. Dock inga nya, intressanta bilder. Bara gammal "skåpmat". Fint omslag, bra format, gediget trycknings- och bindningsarbete, tryckt i USA. Bildsidorna på glättat papper, vilket ger god skärpa. Ett antal fina kartor ger ett gott intryck, även om dessa inte heller tillför något nytt. Traditionell notapparat och index, samt ett slags "förord" (i slutet av boken) tillsammans med en kommenterande text om bakgrunden och tillkomsten av boken. Det här är kanske den intressantaste delen av boken, där det framkommer lite om varför man har utformat texten som man har gjort och vilka andra synpunkter man har valt att bortse från. Här "avslöjar" man sig också, eller ska vi kanske säga friskriver sig från ansvar för att man inte gjort några djupare analyser av materialet. Man säger nämligen: "Since we are primarily interested in telling a good yarn..." !!! Det ger kanske en vink om innehållets form och djup.

Men låt mig läsa först innan vi drar några förhastade slutsatser. Om det är någon annan som redan har läst den, så får ni gärna ge era synpunkter.

Det ska dock sägas att man av bokens titel och utseendemässiga framtoning får intrycket att det här är historien om Red Clouds liv. Men så är inte fallet. Hela boken avhandlar bara tiden fram till och med striderna kring Bozemanvägen 1866 - 1868. Inte ens den utdragna processen kring fredsavtalet som skrevs 1868 och som sedan dess i alla år har visat sig vara centralt, har behandlats annat som en enkel händelse, avverkad på några rader. Resten av Red Clouds liv och gärning ryms på något tiotal mycket summariska sidor. Sidor som dessutom mera är en uppräkningslista av olika händelser i indiankrigshistorien än om vad Red Cloud gjorde och inte gjorde. Det var en stor besvikelse!

TIDSBRIST

Det här informationsutskicket blev kanske lite kortare än vanligt. Och det höll knappt ens på att hinna komma ut under fredagen. Beror huvudsakligen på att jag har ägnat den mesta tiden åt de sista förberedelserna för medlemsmötet i Karlstad.

**Fortsatt "varma/kalla" sommar/hösthälsningar
önskar BERTIL THÖRN**